

РЕШЕНИЕ

№ 615

гр. София, 30.01.2013 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, II КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в
публично заседание на 25.01.2013 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Милена Славейкова

ЧЛЕНОВЕ: Владимир Николов
Мирослава Керимова

при участието на секретаря Емилия Митова и при участието на
прокурора Ютеров, като разгледа дело номер **9734** по описа за **2012** година
докладвано от съдия Мирослава Керимова, и за да се произнесе взе предвид
следното:

Производството е по реда на чл. 208 и следв. от АПК във вр. с чл. 63 ал.1
изр. последно от ЗАНН.

Образувано е по касационна жалба на Дирекция „Б. документи за
самоличност” - МВР срещу решение на СРС от 03.08.2012г по нахд № 23441/2011г.
Претендира се незаконосъобразност на обжалваното решение, като се прави
възражение срещу извода на РС за липса на дата на извършване на нарушението.
Прави се искане за отмяна на решението на РС и постановяване на ново такова, с
което да се потвърди обжалваното наказателно постановление.
В съдебно заседание, жалбоподателят се представлява от юрк. Е., която поддържа
жалбата.

Ответникът по касационната жалба, Л. С. Р. се явява лично като оспорва
жалбата.

Софийска Градска прокуратура чрез прокурор Ютеров взема становище за
основателност на касационната жалба.

АССГ в настоящия касационен състав, след извършена служебна проверка за
допустимост на касационната жалба, приема същата за допустима като подадена в
срок, от активно процесуално легитимирана страна, срещу съдебен акт, който
подлежи на контрол за законосъобразност пред настоящия съд и съдебен състав.

Съгласно разпоредбата на чл. 63 ал.1 изр. последно от ЗАНН, решението на РС

подлежи на касационно обжалване пред административния съд на основанията, предвидени в [Наказателно-процесуалния кодекс](#), и по реда на [глава дванадесета от Административнопроцесуалния кодекс](#).

Съгласно разпоредбата на чл. 348. (1) от НПК: Присъдата и решението подлежат на отмяна или изменение по касационен ред: 1. когато е нарушен законът; 2. когато е допуснато съществено нарушение на процесуални правила; 3. когато наложеното наказание е явно несправедливо.

Съгласно разпоредбата на чл. 218 ал.2 от АПК: За валидността, допустимостта и съответствието на решението с материалния закон съдът следи и служебно.

При извършена служебна проверка за валидността и допустимостта на решение от 03.08.2012г на СРС касационната инстанция приема, че решението е валидно и допустимо.

В касационната жалба не се релевират възражения за допуснати съществени процесуални нарушения от РС.

По отношение на служебно извършената проверка за съответствие на решението с разпоредбите на материалния закон, касационната инстанция приема следното:

РС е събрал относими, допустими и необходими за установяване на фактическата обстановка по делото доказателства, въз основа на които е установил фактическа обстановка, която се споделя от касационната инстанция.

Производството пред РС е образувано по жалба на Л. С. Р. срещу наказателно постановление № 492 от 01.11.2011 г., издадено от Началник на отдел "Административно обслужване и документи за самоличност" - ДБДС - МВР, с което на жалбоподателката Л. Р. на осн. чл. 81, ал. 2, т. 2 от Закон за българските лични документи е наложено административно наказание "Глоба" в размер на 30.00 (тридесет) лева. От събраните по делото доказателства в действителност се установява, че на 28.10.2011 г. жалбоподателката Л. Р. подава заявление за издаване на документ за самоличност на български гражданин - лична карта в Дирекция "Б. документи за самоличност" - МВР, като към заявлението прилага декларация по чл.17, ал.1 от Правилника за издаване на българските документи за самоличност, в която посочва, че докато пътува за работа с авт. 150 на 18.10.2011 г. е открадната личната ѝ карта. При подаване на заявлението е констатирано, че декларацията се подава след изтичане на законоустановения 3 -тридневен срок, в който следва да се декларира това обстоятелство. За това че жалбоподателката Р. не е опазила личната си карта № л.к №[ЕИК] от изгубване, актосъставителят Е. Й. в присъствието на свидетелите А. Й. и Д. Й. съставя против Р. АУАН № 492/28.10.2011 г., за нарушение на чл. 7, ал. 1 от Закон за българските лични документи, връчен и подписан от Р. на същата дата. Въз основа на така съставения акт от Началник на отдел „Административно обслужване и документи за самоличност" - ДБДС - МВР, е издадено и атакуваното наказателно постановление, с което на Л. Р. е наложено административно наказание „Глоба" в размер на 30.00 /тридесет/ лева на основание чл. 81 ал.2 т.2 от ЗБДС.

Въз основа на така установената фактическа обстановка, РС е направил изводи от правна страна, които частично не се споделят от касационната инстанция. РС е приел, че при съставянето на акта за установяване на административно нарушение е нарушена разпоредбата на чл.42, т.3 от ЗАНН, съобразно която в същия следва да се отбележи датата и мястото на извършване на нарушението. Приета е и за нарушена нормата на чл. 57, ал. 1, т. 5 от ЗАНН, съобразно която, следва да е налице пълно описание на нарушението, датата и мястото, където е извършено, обстоятелствата,

при които е извършено, както и доказателствата, които го потвърждават. Според РС , нито в АУАН, нито в НП е посочена датата на извършване на твърдяното нарушение от Л. Р., нито мястото на извършването му. В този смисъл РС е приел, че е нарушено правото на защита на наказаното лице, тъй като не стават ясни „фактическите рамки“ на обвинението. Горното категорично не се споделя от касационната инстанция.

Съгласно чл. 7 ал.1 от ЗБЛД, гражданите, притежатели на български лични документи, са длъжни да ги пазят от повреждане, унищожаване или загубване. От събраните по делото доказателства по категоричен начин се установява, че самото наказано лице е поискало на 28.10.2011г издаване на лична карта, като в допълнителна декларация е посочило като причина за липсата ѝ – кражба, реализирана на 18.10.2011г. Съгласно чл. 20 т. 1 от ПРАВИЛНИК за издаване на българските лични документи при изгубване, кражба, повреждане или унищожаване на личната карта към заявлението за издаване на лична карта се прилага декларация по [чл. 17, ал. 1](#) и удостоверение за тези обстоятелства, ако има издаден такъв документ от компетентните органи. Съгласно последната правна норма, в случаите на изгубване, кражба, повреждане или унищожаване на български личен документ лицето е длъжно да подаде в срок до 3 дни писмена декларация по образец съгласно приложение № 6 относно тези обстоятелства в най-близкото РУ на МВР, СДВР/ОДМВР, ДБДС - МВР, ДМ - МВР, или в звената "Миграция" при СДВР/ОДМВР. В конкретната хипотеза такава декларация не е подадена от Р. в посочения срок, като по делото не са представени и доказателства за образувано производство във връзка със заявена кражба на документ за самоличност.

Според АССГ в настоящия касационен състав, в конкретната хипотеза се касае за бездействие на наказаното лице, което не е опазило свой документ за самоличност. На лицето е съставено АУАН веднага след като същото е заявило пред компетентните органи искането си за издаване на нов документ за самоличност. Според съда, правото на защита на наказаното лице не е нарушено, като същото само е заявило искане за издаване на нов документ за самоличност, тъй като не е опазило своя такъв, като към заявлението не е представена необходимата декларация, подадена в 3-дневен срок от събитието. Елементите – дата и място на извършване на нарушението не следва да се прилагат шаблонно при всяко наказателно постановление: При бездействие, задължително е да се посочи дължимото действие и неосъществяването му от субекта, дължащ това поведение в срок. Същият има право да реализира защитата си като докаже изпълнение на задължението си по закон в срок, каквото поведение в настоящото производство не се доказва. Заявеното от Р. в хода на производството по делото насочва съда да направи изводите си въз основа на предполагаема липса на последователност на дати и събития, но същата не провежда доказване , от което да се установи, че в 3- дневен срок, считано от 18.10.2011г е заявила кражбата на личната ѝ карта в най-близкото управление на МВР.

Предвид гореизложеното, АССГ в настоящия съдебен състав приема, че решението на РС следва да бъде отменено при неправилно приложение на материалния закон, а обжалваното НП потвърдено, поради което и на основание чл. 221 ал.2 от АПК

РЕШИ:

ОТМЕНЯ решение на СРС от 03.08.2012г по нахд № 23441/2011г ,вместо което постанови:

ПОТВЪРЖДАВА наказателно постановление № 492 от 01.11.2011 г. на Началник на отдел "Административно обслужване и документи за самоличност" - ДБДС – МВР.

Решението е окончателно.

Председател:

.....

/М.С./

Членове:

.....

/Вл.Н./

.....

/М. К./